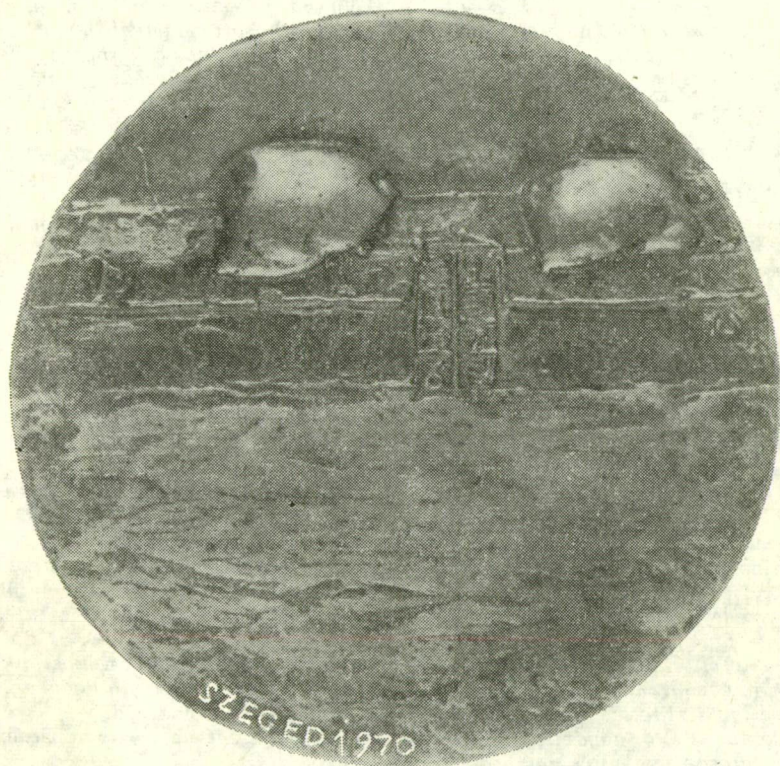

de négy Richard Strauss-kompozíció (*Halál és megdicsőülés, Négy utolsó ének, Kürt-verseny, Till Eulenspiegel*), vagy a Prokofjev—Ravel—Britten, illetve Farkas Ferenc—Mihály András—Kodály válogatás kissé masszívnak látszik, a Mozart-matinét pedig (a Beethoven-szimfóniákkal karöltve) olyan sűrűn veszik elő, hogy némi malíciával szegénységi bizonyítványnak látszik. Érdeemes lenne körültekintőbben megszerkeszteni egy évad műsortervét, esetleg fontolóra venni a komolyzenei kvalitásokkal kacérkodó közönségsdarabok beiktatását is, mint például Johann Strauss műveit — más, híres nagyzenekaroknak sem szégyen ilyet játszani. A vendégművészek kiválasztásában (a szabadtéri játékok gyakorlatához híven) végképp csak kívülről szemlélhetjük az „irányított sorsolást”. Csak egyetlen példa: az új évad nagykoncertjeire két külföldi művészt küldenek Szegedre, a már törzsvendégnek számító Jeanne Marie Darré zongoraművésznőt és a tavaly itt járt tehetséges fiatal karmestert, Paul Capolongót. Hozzá a kommentárt sokkal többen ismerik, semhogy újfent érdemes ideidézni.

NIKOLÉNYI ISTVÁN

TÓTH SÁNDOR: SZEGED, 1970 — 961 CM